

temmelig lang Tid, siden at denne Discussion fandt Sted; men jeg troer dog, at den var af en saadan Bessaffenhed, at den dog ikke, uagtet denne Mellemtid, vil være gaaet Thingets Medlemmer af Grindring. Det er derfor uformodent, troer jeg, at gaae tilbage til at afbevise den Sigtelse, som navnlig fra den ærede Krigsministers Side med saa megen Styrke, jeg vil ikke dermed sige Styrke i Grunde (Nei!), men dog med megen Styrke blev fremsat om, at der fra Udvalgets Side var foreslaaet et Indgreb i det kongelige Prærogativ. Naar man vil erindre sig, hvad der blev fremsat, navnlig af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (J. G. Larsen), saa troer jeg, at man vil erkjende, at det Ubesiede i denne Paaastand fra den ærede Krigsministers Side er tilstrækkeligt afviiist. Jeg skal derfor ikke opholde mig derved; men jeg skal kun, forsaavidt som den ærede Krigsminister tillige paa en vis egen Maade opfattede det som en Bebreidelse imod Udvalget, at det egentlig var, for at yppe Riv og Strid, at Udvalget havde hitter paa at komme med denne Tilfoining om, at Landets udsnevne Mandskab ikke maatte benyttes til tydsk Forbundscontingent, dog tillade mig at bemærke, at jeg troer, at, naar et Forslag først kommer frem ved den Leilighed, hvor der først er Anledning til at fremsøre det, saa kan man ikke sige, at det er noget Ubesoiet, at det da kommer frem, og navnlig kan man ikke søge en Grund for det Ubesoiede deri, at det ikke tidligere er kommet frem. Det er ganske vist, at Rigsdagen tidligere har forhandlet Udskrivningslove, uden at en sliq Bestemmelse har været optagen i disse Love, den har behandlet Udskrivningslove for Aarene 1850, 1851 og 1852; men jeg troer ikke, at det behøves med mange Ord at bevises, at der ikke vel kunde være Tale om at optage en sliq Bestemmelse i Udskrivningsloven for de tre forløbne Aar; thi Udskrivningsloven for 1850, og, naar jeg ikke feiler, Udskrivningsloven for 1851, blev voteret af Rigsdagen, førend Slaget ved Idsted fandt Sted, og jeg troer ikke, at den ærede Krigsminister dengang tænkte paa Muligheden af at stille danst Mandskab til tydsk Forbundscontingent.

Hvad Udskrivningsloven for 1852 angaaer, da er den emaneret med den kongelige Stadsfæstelse under 26de Januar 1852; den er altsaa forhandlet i Rigsdagen, og navnlig forhandlet i dette Thing kort isørveien, jeg mindes ikke i dette Dieblit, hvilken Dato Forhandlingerne fandt Sted, men det er deraf klart, at den maa være foregaaet førend den 26de Januar 1852, og dengang havde vi jo vel Fred paa Papiret, men vi havde dog i sig selv en meget ringe Fred; det hed sig jo nok dengang, at Holsteen og Lauenborg vare givne tilbage under Hans Majestæts Regjering, men der bestod endnu en commissarisk Regjering, tildeels indsat fra det tydsk Forbund, og navnlig var Holsteen dengang endnu besat af østerrigiske Tropper; paa en saadan Tid kunde der naturligtvis heller ikke være nogen Anledning til at frygte for, at der skulde blive sat danst Mandskab ind i det tydsk Forbundscontingent. Det er saaledes Tidsomstændighederne, som have medført, at der ikke har været Tøie til i de tidligere Udskrivningslove at optage denne Bestemmelse, og jeg troer, at dermed er det ogsaa godtgjort, at der derfra ikke kan hentes nogen Bebreidelse for, at man har foreslaaet denne Bestemmelse i nærværende Lov; men dermed er det jo ikke retfærdiggjort, at Bestemmelsen er bragt i Forslag. Der er imidlertid visse Meninger, man med al Tøie og al Grund kan fatte og bibeholde, uden at der just derfor ligger bestemte Data for, hvormed en saadan Mening begrundes, og til Beviiis for, at Udvalget i saa Henseende, om man ogsaa vil sige, at det er kommet noget ind paa Gisningens Gebeet, dog ikke har taget feil i denne Henseende, derfor troer jeg kun at behøve at paaberaabe mig de Udtalelser, der, navnlig fra den ærede Krigsministers Side, fandt Sted under Sagens 2den Behandling. Jeg troer, at Udvalget, om ikke det hele, saa dog jeg for mit Vedkommende, har forudsat en saadan Anskuelse fra den ærede Krigsminister, som han dengang har udtalt, og jeg troer, at disse Anskuelser gave en fuld Befoielse for Forsamlingen til at tage en saadan Beslutning som den, der er bragt i Forslag (Ja!). At dette Forslag i det